

PREDICĂ LA PRAZNICUL INTRĂRII MAICII DOMNULUI ÎN BISERICĂ

Ascultă fiică și vezi și pleacă urechea ta și uită poporul tău și casa părintelui tău, că a poftit Împăratul frumusețea ta, că El este Domnul tău (Ps. XLIV, 12-13).

Frați creștini,

Toate faptele sfintei Fecioare Maria sunt vrednice de mirat și pline de învățături pentru noi. Pentru aceasta Sfânta Biserică, n-a lăsat nici una din aceste fapte strălucite fără să nu le pună înaintea ca o pildă, după care să ne cârmuim viața și să știm pentru ce ne închinăm ei și pentru o cinștim cu atâta evlavie.

Dintre toate jertfele aduse lui Dumnezeu, în afară de jertfa ce i-a fost adusă de Fiul Său Iisus Hristos pe crucea de pe Golgota, cea mai plăcută a fost aceasta a Preacurate Fecioare Maria, pe care o sărbătorim astăzi, adică aducerea ei ca jertfă la etatea de trei ani, în biserica lui Solomon din Ierusalim. Ea vine condusă de părinții săi ca să se afierosească în chip solemn lui Dumnezeu.

Erau doi soți bătrâni Ioachim și Ana. Aceștia nu aveau copii, însă făceau multe milostenii, post și rugăciuni cu lacrimi, ca să le dăruiască și lor Dumnezeu un copil, făgăduind ei că pe acel copil îl vor dăruia lui Dumnezeu. După ani de stăruință și rugăciuni, Milostivul Dumnezeu le-a dat

o copilă cu totul sfântă și aleasă, pe care o numiră Maria. Mare bucurie a cuprins inimile acestor bătrâni, când s-a născut Fecioara Maria.

Trecând trei ani de la nașterea ei, părinții Ioachim și Ana s-au ținut de făgăduință și au venit să aducă în biserică ca un dar sfânt, pe Fecioara Maria, închinată lui Dumnezeu. Făcând ei multă pregătire, au adunat în Nazareth toate rudeniile lor, căci Sfântul Ioachim era de neam împărătesc, iar Sfânta Ana, de neam arhieresc. Au îmbrăcat atunci pe Fecioara copilă cu podoabe împărătești și au chemat și pe alte fecioare tinere pe care le-au împodobit și le-au rânduit să meargă înainte cu făclii aprinse în mână cântând din gură psalmii lui David. În mijlocul acestui alai se găseau Ioachim și Ana cu Sfânta Fecioară.

Ajungând la Ierusalim, i-au înconjurat mulțime de popor, care privea mirată de această adunare neobișnuită de copii împodobiți. Așa cu toții au mers la Templul lui Solomon, sau la Biserica cea Mare din Ierusalim. S-au împlinit atunci cuvintele scrise de David proorocul care zice: "Ascultă fiică și vezi și pleacă urechea ta și uită poporul tău și casa părintelui tău, că a poftit Împăratul frumusețea ta, că El este Domnul tău. Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, prietenele ei se vor aduce Ție".

Când au ajuns sfinții părinți cu copila Maria în fața bisericii unde îi așteptau preoții, s-au oprit înaintea celor 15 trepte. Atunci prunca Fecioară a început să urce singură treptele, până la treapta cea mai de sus, fără a se opri pe fiecare treaptă după cum era rânduiala. Deci primind-o Zaharia preotul, tatăl Sfântului Ioan Botezătorul, pentru că dânsul era preotul cel mare de rând atunci, a luat-o de mână și a dus-o direct în sfânta sfintelor, acolo unde niciodată nu intra parte femeiască și nici preoții, ci numai arhierul o dată pe an, atunci când aducea jertfă de sânge pentru neștiințele poporului. Acolo i-au dat ei loc de rugăciune.

După ce au încredințat-o sfinții părinți pe Fecioara Maria în mâinile preoților și după ce au dat-o în grija celorlalte fecioare, lăsând darurile aduse de ei ca ardere de tot, au zis aceste cuvinte din Psalmul XLIV, 12 pe care le-ați ascultat în timpul slujbei de la utrenie: "Ascultă fiică și vezi și pleacă urechea ta și uită pe poporul tău și casa părinților tăi".

Ascultă, adică, glasul Domnului, pleacă-ți urechea ta înaintea sfinților preoți, uită casa în care te-ai născut, uită pe părinții tăi, căci iată a poftit Împăratul frumusețea ta. Tu nu te-ai născut pe lume ca să te veselești de cele pământești, nici să guști din bucuriile cele copilărești și omenești, ci te-ai născut din rugăciune ca să trăiești în rugăciune. Te-ai născut ca să trăiești spre bucuria lumii întregi; deci tu multe dureri vei purta în inima ta copilă!

Tu casă și averi pe pământ nu vei avea, dar prin curăția ta te vei face biserică veșnicului Dumnezeu. Străină va fi viața ta de bucurii, de râsete și veselie, dar prin lacrimile tale vei șterge toată lacrima de pe fața pământului. Pe pământ vei trăi ca cea mai săracă roabă a Domnului,

dar după plecarea ta de aici, te vor ferici toate neamurile pământului! Intră copilă în Sfânta Sfințelor și roagă-te acolo pentru toate neamurile pământului! Roagă-te pentru templu! Roagă-te pentru Galileia și pentru Nazareth! Roagă-te pentru noi părinții tăi cei îmbătrâniți de zile! Noi ne vom întoarce acasă și poate nu ne vei mai vedea în trup, dar tu rămâi în casa Domnului Dumnezeuului nostru. Să nu te întristezi că te părăsim pe tine, căci Domnul te va lua, fiindcă a poftit Împăratul frumusețea ta. Nu te întrista Marie, ci bucură-te fiica noastră și a Sionului ceresc! Veselește-te copilă sfântă, căci tu ești așteptarea tuturor neamurilor și împăcarea lui Adam cu Dumnezeu.

După aceste cuvinte, mulțumind sfinții părinți, Ioachim și Ana, lui Dumnezeu că și-au putut împlini făgăduința lor, s-au întors cu pace la Nazareth. Mai veneau din când în când ca să-și vadă fiica și s-o îndemne spre trăire îngerească, dar nu după mult timp, fiind bătrâni, au adormit trecând din viața aceasta.

Sfânta Fecioară Maria a rămas în casa Domnului, fiind umbrită în toate zilele vieții ei de Prea Sfântul Duh. Din zi în zi și-a înfrumusețat sufletul, sfințindu-se, și așa a devenit Mireasa în care s-a coborât Dumnezeu, întrupându-se în chip tainic într-însa.

Este bine să se știe, că împrejurul bisericii aceleia, erau mai multe case în care locuiau cei ce slujeau Domnului. Chiar lângă zidul bisericii se afla o clădire cu trei rânduri, fiecare rând având câte 30 de încăperi. În aceste camere locuiau un fel de călugări ai Legii Vechi, trei feluri de oameni care erau dăruți să slujească Domnului în biserică.

În primul rând erau fecioarele cele cu totul curate care-și păzeau fecioria până la sfârșitul vieții. În al doilea rând erau văduvele care se hotărau să-și păzească văduvia până la moarte.

În al treilea rând era așa numita ceată a nazareilor, care de asemenea erau închinați Domnului pentru toată viața lor.

Fecioara Maria, încredințându-se unor fecioare mai în vârstă, petrecea cea mai mare parte din viața ei în rugăciune și vorbire cu Dumnezeu, prin citirea Sfințelor Scripturi. Ducea o viață îngerească. Dimineața se ruga în Sfânta Sfințelor, până la ora nouă. Apoi până la ora trei, lucra cu celelalte fecioare lucru de mână torcea lână și in, țesea mătase pentru veșminte preoțești și altele.

Se spune că, însăși cămașa de in cea necusută de mână, pe care a purtat-o Domnul Hristos, Fiul ei cel scump, a fost țesută și împletită chiar de Maica Domnului. În timpul mesei Fecioara Maria nu mânca cu celelalte fecioare, ci se ducea înăuntrul bisericii, unde se ruga până târziu. Acolo venea Sfântul Arhanghel Gavriil și îi aducea pâine îngerească.

Această mâncare fiind îngerească tot trupul și sufletul ei se îndumnezeise, iar rugăciunile ei erau ca focul. Ea vorbea acum cu îngerii, iar bucuriile ei erau negrăite, supunerea desăvârșită și

smerenia dumnezeiască. Acolo în Sfânta Sfintelor, uitase cu totul de casa părintească din Nazareth și acolo a învățat să trăiască ca un înger, căci acolo a gustat din hrana cerească, hrana îngerilor și din bucuriile Duhului Sfânt.

Acolo a auzit și suspinele Evei și plânsul lui Adam în iad. Acolo asculta durerile tuturor popoarelor cele robite de păcate. Acolo a înțeles Fecioara din scrierile sfinților prooroci ce taină negrăită face Dumnezeu prin ea.

De aceea, iubiți creștini, mare și minunat este praznicul de astăzi, cum o fecioară mică de trei ani părăsește casa părinților ei și se duce, în casa lui Dumnezeu, în biserică, unde petrece numai în rugăciuni 12 ani. Se deprinde acolo să viețuiască din pruncie cu îngerii.

Veniți dar astăzi, iubiților creștini, de pretutindeni, să laudăm intrarea celei pline de Dar în biserica Domnului. Veniți tineri și tinere, bătrâni și copii, mame și fecioare! Veniți astăzi la sfintele biserici, să cinstim cu dragostea noastră, cu rugăciunile și cântările noastre, cu făcliile și cu inimile noastre, pe Maica lui Dumnezeu care a intrat să se roage pentru noi în Sfântul Altar. Veniți să cinstim pe Fecioara cea neprihănită, care a născut pe Mântuitorul lumii! Veniți să cinstim pe Maica Mântuirii noastre, pe Maica vieții, pe Biserica Dumnezeului celui viu!

Bucură-te Nazarethul Galileii! Bucurați-vă creștinilor că zi de mare bucurie este astăzi! Astăzi este începutul mântuirii noastre.

Frați creștini, nu este nici un nume mai scump pe lume, nici în cer nici pe pământ, decât numele Domnului nostru Iisus Hristos. La rostirea acestui nume se înfioară cerurile, se umplu de bucurie și nădejde sfântă sufletele pământenilor creștini și se cutremură de spaimă și de frică adâncurile iadului și demonii. Prin puterea acestui nume cad biruiți vrăjmașii, se sfărâmă încheieturile iadului și se dezleagă păcatele. Prin puterea acestui nume se vindecă rănilor și durerile sufletești și trupești, deschizându-se porțile raiului pentru cei ce cred în acest nume sfânt și scump, Iisus Hristos.

Afară de acest nume dumnezeiesc, mai este încă un nume a unei ființe omenești scumpe, care s-a preamărit cu sfințenia în cer și pe pământ. Acest nume s-a îmbrăcat cu mărire și strălucire divină, tot prin Iisus Hristos. Acest nume – Maria – este numele Maicii Domnului.

Maria înseamnă Doamnă, Sfântă, Împărăteasă, Regină. Maria mai înseamnă Mare Amară și Steaua Mării. Aceste cuvinte, cu însemnătatea lor, se potrivesc de minune la viața Sfintei Marii. Să le cercetăm mai de aproape aceste înțelesuri, ale numelui Maria, sau Miriam pe evreiește. Din ele putem învăța multe. Ne vom opri câte puțin asupra fiecăruia în parte.

Am spus că acest nume mai înseamnă Mare Amară, și dacă privim mai îndeaproape, viața Preacuratei Fecioare, ne încredințăm că această viață a fost într-adevăr, o mare plină de amărăciuni. În etate de trei ani, este adusă de părinții ei în biserică – astăzi – închinată

Domnului. La puțin timp este părăsită de bătrânii ei părinți, care au murit, lăsând-o în grija lui Dumnezeu și a preoților bisericii. În frigul iernii într-o peșteră, a născut Sfânta Maria pe Mântuitorul lumii.

La 40 de zile după naștere, îi vestește bătrânul Simeon jalnice cuvinte, spunându-i că sabia va trece prin inima sa. După puțin timp, a trebuit să fugă Sfânta Fecioară cu pruncul în Egipt, departe de amenințările răului și a înfricoșatului Irod.

Apoi cine nu știe câte a trebuit să sufere la Patima Fiului său? Ce durere mare, ce lipsă de milă din partea omenirii, pentru Fiul ei cel iubit! Ea privește la rănilor adânci de la mâini și picioare. Ea privește la coasta împunsă și la fața Lui acoperită de sânge și sudorile morții. În fața ei de martiră se oglindește cu adevărat o mare de dureri, o mare amară.

Iată acum însemnătatea numelui "Stea Mării". Pentru noi cei care călătorim pe această mare înviforată a vieții, în această vale a plângerii de pe pământ, ea, Maria ne ajută să trecem în chip minunat printre norii cei grei, printre vijelii și furtună. Ca o stea luminoasă apare pe cerul vieții noastre numele Prea Sfintei Maria și ne luminează calea întărindu-ne nădejdea izbăvirii.

Cuvântul Maria am spus că mai înseamnă Stăpână, Doamnă și Împărăteasă și chiar așa a fost numită Preacurata Fecioară de la începutul creștinismului. Așa o numesc și astăzi toate popoarele creștine. Noi îi zicem în rugăciunile ce se fac în biserică și acasă, Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare și pururea Fecioara Maria.

Stăpână îi zic și celelalte popoare în limbile lor, Împărăteasă sau Doamnă. Italienii o numesc Madona, iar spaniolii Seniora. Pe lângă aceste nume Maica Domnului mai are o mulțime de alte nume care mai de care mai frumoase, mai drepte și mai adevărate. Când citim în acatistele închinare ei găsim minunate numiri ca: Maica Vieții, Maica Mielului și a Păstorului, Maica Luminii și așa mai departe. Luați seama cât de drepte și potrivite sunt toate aceste numiri ale Maicii Domnului.

Din șirul nesfârșit de femei care în decursul veacurilor, au trăit pe acest pământ, nici una nu se poate asemăna cu Preacurata Fecioară Maria. Virtuțile ei sfinte vor rămâne de-a pururi pilde vii pentru întreaga lume. Atâta credință, nevinovăție, bunătate, blândețe, sfințenie, supunere față de hotărârile lui Dumnezeu și atâta smerenie sfântă nu întâlnim la nici una din femeile acestei lumi.

Istoria popoarelor vechi ne înșiră puține pilde de femei vrednice de admirație. De ce? Din cauza robiei și a înjosirii în care au trăit femeile tuturor popoarelor până la venirea Domnului Iisus Hristos atât la noi cât și pretutindeni. Chiar și astăzi femeile popoarelor care nu s-au încreștinat trăiesc într-o mare păgânătate și robie. La toate popoarele vechi din Asia Centrală și din partea sud-vestică a Asiei domnea și mai domnește și astăzi poligamia.

Aceasta înseamnă că fiecare bărbat are dreptul să țină mai multe femei, iar acestea trebuie să servească lui ca niște roabe. Tot așa de tristă era starea femeilor la popoarele din Africa Centrală. La Babiloneni, fetele de măritat erau scoase în piață la vânzare, ca vitele. Cele mai frumoase erau date celui care da prețul cel mai bun.

În Persia veche, bărbatul își ținea femeile închise în casă, în așa-numitele haremurii, ca și turcii mai pe urmă. La locuitorii din vechime ai Indiei, femeile nu erau altceva decât niște ființe nenorocite, sortite să trăiască viața întreagă în cea mai amară robie. Asupra tuturor femeilor, chiar și la cele din treapta cea mai înaltă, apăsa mizeria, ocara și disprețul.

A tăia un copac verde și a ucide o femeie, pentru locuitorii Indiei vechi erau greșeli egale. În legea lor se spunea că bărbații trebuie să țină femeile zi și noapte într-o stare de teroare. În alt capitol al legii lor se spunea că trei feluri de persoane nu au voie să aibă avere proprie și anume: femeia, copilul și robul. Tot ce câștigă ei, câștigă pentru bărbatul căruia îi aparțin.

În Persia veche, dacă murea bărbatul era înjunghiată lângă mormânt și îngropată cu el una din femeile acestuia și anume aceea care l-a iubit mai mult. Chiar și la vechii germani, soarta femeii era tot atât de tristă. Ea muncea din greu, nu avea voie să aibă avere, iar dacă murea bărbatul era incinerată împreună cu el.

La greci, bărbații, chiar și cei mai bogați, își țineau femeile închise în odaia cea mai din fund și se spune că ele nu aveau voie să iasă din casă nici ziua, decât în cazuri excepționale, iar noaptea, numai într-o trăsură și cu o făclie aprinsă. La romani, căsătoria se făcea printr-un fel de vânzare.

La evrei, femeile se cumpărau. Evreul ținea patru femei, dintre care două erau sclave. Bărbatul putea să alunge una din ele, oricând vroia, fără nici o pricină. Era de ajuns să nu-i convină ceva și-i dădea o scrisoare de despărțire, prin care ea nu mai era soția lui.

La mahomedani era tot așa. În scriptura lor numită Coran, care are 114 capitole, scria așa: "Bărbaților, aveți dreptul să vă luați femei după măsura averilor voastre, iar cine nu are destulă avere ca să-și ia în căsătorie femei libere de credință mahomedană, poate să-și ia și sclave mahomedane. Mahomed poruncește credincioșilor săi, ca femeile neascultătoare să fie bătute cu biciul.

La chinezi, fetele de măritat se vindeau. Mirele făcea negoțul cu tatăl miresei. Pe fată nu o întreba nimeni dacă vrea sau nu să se mărite. Mirele nu-și vedea mireasa, decât după ce a plătit pentru ea prețul conform învoielii. Mireasa, închisă într-o trăsură, era dusă până înaintea ușii lui, iar părinții îi predau acestuia cheia trăsorii. Mirele deschidea ușa și se uita dacă îi plăcea mireasa, o lua în casă, iar dacă nu, o trimitea înapoi. În acest din urmă caz el pierdea însă banii pe care-i plătitise pentru dânsa. Bărbatul putea divorța foarte ușor de femeie, trimițând-o înapoi la părinți

sau vânzându-o altuia, ca să scoată cel puțin o parte din banii pe care i-a dat când a cumpărat-o”.

Amară ar fi soarta și a femeilor creștine din țara noastră, dacă nu ne-am fi născut creștini, din părinți creștini, dacă nu am fi cunoscut pe Mântuitorul Hristos care prin învățătura Sa dumnezeiască a îmbunătățit soarta femeilor în lume și dacă n-ar fi fost Preacurata Fecioara Maria pe care o prăznuim noi astăzi. De aceea fiecare femeie creștină, trebuie să aibă recunoștință mare către Domnul și Maica Sa și să se păzească cu sfințenie legile și învățăturile, să iubească biserica, să păstreze obiceiurile sfinte și să-și crească copiii în frica lui Dumnezeu.

Dar ce vedem noi astăzi? Femeile urmează, am putea spune două căi: unele urmează Evei, care s-a învoit cu diavolul și a făcut păcatul strămoșesc care apasă asupra întregului neam omenesc, iar altele urmează Maicii Domnului, prin care s-au ridicat păcatele omenirii.

Acele femei care urmează Evei, nu țin seama de voile și poruncile lui Dumnezeu așa cum nici Eva nu a ținut seamă de porunca Domnului Dumnezeu, ci a ascultat sfaturile șarpelui, îndemnurile balaurului celui viclean și a lepădat porunca lui Dumnezeu și legea Lui. Astfel femeile se țin de amăgirile necuratului, iubind luxul, lingușelile și plăcerile cele trecătoare ale lumii acesteia, uitând de îndatoririle lor față de soți și copii, amețite fiind de dorul de mărire, de stăpânire și strălucire lumească, călcând poruncile Domnului.

Au luat o mare îndrăzneală în cele rele, femeile, și cu multă nerușinare își necinstesc trupurile și sufletele lor. Ba unele au ajuns așa cum spunea un sfânt părinte - Sfântul Efreem Sirul - un fel de prăvălie a demonilor, de vânzare a sufletelor oamenilor. Aceste femei nu mai văd nimic altceva în lumea aceasta, decât bani, bărbați, lux și petreceri, fiind stăpânite tot timpul de păcat.

Dar, cele ce urmează Sfintei Fecioare Maria, au caldă recunoștință și se străduiesc din toate puterile să calce pe urmele acestei curate Fecioare, să calce treptele sfintei biserici, venind aici în casa Domnului unde a venit și Sfânta Fecioară. Vin aici să se închine lui Dumnezeu, să-i aducă jertfa laudei și daruri binecuvântate și curate la Altar.

Vin aici cu înflăcărare să cânte Fiului Fecioarei, așa cum au cântat atâtea sfinte fecioare în decursul vremurilor. Urmașele Sfintei Fecioare Maria, se străduiesc să fie blânde, smerite, cât mai modeste și cât mai ascultătoare de părinții lor duhovnicești.

Ele nu se pot niciodată împăca cu păcatul, cu minciuna și cu necurăția. Ele iubesc sfințenia, se hrănesc din Preacuratele Taine, se spovedesc, se împărtășesc și își cresc sufletele lor în sfințenie, iar trupurile lor în curățenie, ca Sfânta Fecioară.

Femeile care urmează Evei sunt femei rele, lipsite de frica Domnului, ele vor să se facă numai voia și dorințele lor proprii mai presus de toate. De aceea sunt o nenorocire pentru soții și

copiii lor și chiar pentru societate, căci sunt lipsite de orice simț al datoriei și își petrec viața numai în dorințe și desfătări, în nemulțumiri, gâlcevuri și lupte pentru lucruri de nimic.

Neavând frica lui Dumnezeu, multe au ajuns groaza familiei, căci cu drept cuvânt zice înțeleptul Solomon: "Mai bine este a trăi în pământ pustiu, decât cu o femeie rea". Același lucru îl subliniază și înțeleptul Isus Sirah, când zice: "Nimic nu este mai rău ca femeia rea; mai bine este a trăi cu leul și cu balaurul în pustie, decât cu femeia rea".

Desigur, aceasta numai când femeia se ceartă cu bărbatul zi și noapte, de dragul de a se certa. Dar când femeia e plină de frica lui Dumnezeu și își îndeamnă bărbatul să vină la biserică, să se lase de beție, tutun și de păcatele desfrâului, aceasta nu se mai cheamă femeie rea. Aceasta este o femeie bună, plină de grijă pentru binele casei și a copiilor. De aceea mai zice înțeleptul Solomon că femeia plină de virtuți este comoara bărbatului sau, o mare podoabă pentru familie și îngerul casei.

Pentru aceasta mamelor și surorilor, nu urmați Evei!

Urmați Prea Sfintei și Curatei Fecioare Maria! Iubiți credința, iubiți virtuțile alese! Luptați-vă să faceți voia lui Dumnezeu întru toate! Fiți pline de evlavie, de blândețe și de bunătate! Purtați grijă de binele sufletesc al membrilor familiei!

Fiți îngerul lor păzitor și atrăgător spre calea adevărului și a credinței! Păziți obiceiurile sfinte creștinești! Îndemnați pe soți și pe copii, prin pilde și cuvânt, să se roage lui Dumnezeu, să vină la biserică, să fie buni, blânzi, iertători și omenoși față de oricine.

Faceți din casele voastre un colț de biserică, împodobindu-le cu sfinte icoane și rugați-vă cât mai mult cu credință și cu dragoste. Aprindeți înaintea sfintelor icoane, candela, tămâie și lumânări și se va aprinde și candela sufletelor copiilor și bărbaților voștri. Nu lăsați copiii să trăiască necununați, că sunt în ghearele necuratului și a păcatului de moarte ce se cheamă desfrânare.

Toți cei ce sunt necununați sunt pe calea celui rău, pe calea iadului. Nimic nu le e primit până nu se cunună. Casa unde trăiesc cei necununați este blestemată. Casa unde trăiește un desfrânat arde în foc și toate relele se adună acolo. Vai de aceia și aici în lumea aceasta că o să le plătească din plin, dar mai ales dincolo, unde îi așteaptă muncile iadului, dacă nu se întorc.

Să ne gândim la Maica Domnului cu câtă dragoste se ruga pentru neamul omenesc în Sfânta Biserică și cum s-a adus pe sine jertfă vie pentru Dumnezeu, iar noi din fugă ne spovedim și cu puțină credință ne împărtășim pentru ca după aceea să ne întoarcem iarăși la plăcerile și păcatele noastre.

Pentru aceasta iubiți creștini, cu ochii ațintiți la Sfântul chip al Maicii Domnului din sfânta icoană când ne rugăm, să ne aprindem de dragoste sfântă și să-i urmăm cu multă râvnă pe cât putem vieții Prea Sfintei Fecioare Maria, a cărei sfântă Intrare în Biserica Domnului prăznuim astăzi și așa cu toții să zicem:

În Biserica Slavei tale stând, în cer a sta ni se pare nouă Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești ușă cerească. Deschide nouă ușa milostivirii tale! Amin.